

Պարույր Սևակ

Դարը

Դարն այս, ուր ամեն ինչ գիտակցված է, օ՛, խի՛ստ,
Եվ ընթանում է միշտ ո՛չ ակամա,
Ուր գոյության համար չկա միջին ուղի,
Ուր միմիայն պետք է ընտրել կամ ա՛յս՝ կամ ա՛յն,-
Դարն այս և ի՛նչ մեջ է, և քո՛ մեջ է - մե՛ր մեջ.
Նրա ծնունդն ենք մենք, նրա արյունն ենք թանկ,
Եվ չենք կարող երբեք մեր հոգու մեջ մեղմել
Ա՛յն, ինչ ժառանգել ենք մենք սրությանը:
Թեթևության համար դարը մեզ չի ներում,
Ինչպես որ չենք ներում ինքներս մեզ.-
Սո՛ր է դրված հարցը լինել-չլինելու...
Մենք, որ լինելու ենք՝ լինենք ծա՛նր և մե՛ծ:
Եվ հասկանանք, սի՛րտ իմ, ինչ մե՛զ է վիճակվել,
Որքան ծա՛նր է, դժվա՛ր, նույնքան թա՛նկ է, անգի՛ն,
Եվ եթե մեզ պահենք թեթևամի՛տ, անգե՛տ,-
Առա՛նց խնայելու դարը մեզ կապտակի...

09.II.1947թ.

Երևան